

JOSEFINE OTTESEN

Roselil

og den lille drage

ILLUSTRERET AF MÅRDØN SMET

FARVELAGT AF LEA LØVBERG

★ ★
Alvilda
★

1. KAPITEL

Hvor et mærkeligt lyskær ses over Mørkebjergene

Der var engang et land, der hed Sommerlandet. Her var dagene fyldt med fuglesang og blomsterduft, og om natten dansede elverpigerne på engene i månens hvide lys.

Midt i Sommerlandet lå alfernes og feernes smukke Blomsterpark, og midt i parken i det lysende hvide marmorpalads boede den kloge konge sammen med sin gode dronning og deres datter, den lille prinsesse Guldhår.

Rundt om Blomsterparken voksede Den Grønne Skov, hvor dyr og små skovtrolde holdt til, og gik man fra skovbrynet langs med åen ud imod Østhavet, kom man først over Elverengene og dernæst igennem Mosekonens Muddermose.

Men gik man vestpå eller mod syd fra Blomsterparken, kom man til Mørkebjergene.

Ingen i Sommerlandet, hverken alfer, feer, skovtrolde eller elvere, brød sig om at færdes der, for her boede stentrolde, drager og hekse.

I Sommerlandet festede man ofte og gerne. Men der var en fest, som altid var større og flottere end de andre, nemlig

sol- og månefesten, der blev afholdt en gang om året på festpladsen ved kilden mellem Elverengene, Muddermosen og Den Grønne Skov.

Her under den største eg, hvor kilden vældede frem, mødtes alle Sommerlandets beboere for at feste for solen og månen, for dagen og natten og livets mangfoldighed.

Ved havet, bag den yderste klitrække i en lun hulning, voksede en kæmpe stor rosenbusk. Her boede blomsterfeen Rosa Spinossissima, kaldet Roselil, sammen med sin bedste veninde, sommerfuglen Silke.

Ved roden af rosenbusken boede familien Mus, der hjalp Roselil med at passe de smukke blomster.

En dejlig aften, kun tre dage før den store fest, var Roselil og Silke ved at gå til ro. Det var en mørk nat uden måne, for festen blev altid holdt ved den 3. nymåne efter årsskiftet.

Roselil og Silke havde netop lagt sig til rette i deres blomstersenge, da fru Mus og hendes svigerdatter Frida kom med deres aftendrik: varmt rosenvand med honning. Roselil spurgte ivrigt Frida: – Hvad skal du have på til sol- og månefesten?

– Ih, jeg har syet en helt ny kjole. Den er gul med hvide blomster på og ...

Pludselig kikkede de alle sammen på himlen. Langt ude over Mørkebjergene oplyste et flammende rødt lysskær den mørke nattehimmel.

– Hvad er det? spurgte Roselil forskrækket.

Alle vidste, at der aldrig kom noget godt fra Mørkebjergene. Fru Mus slog hænderne for øjnene, men Frida, der altid vidste

alting, svarede ivrigt: – Det er noget, de gamle kaldte for Drageilden. Jeg hørte en historie, da jeg var lille ...

Fru Mus afbrød hende: – Nu taler vi ikke mere om det, kom, Frida!

Silke og Roselil kikkede på hinanden. De ville gerne vide noget mere om det sære lys, og de var sikre på, at Frida havde meget endnu at fortælle.

– Øh, Frida, kunne du ikke lige hjælpe mig med min ene vinge, sagde Silke hurtigt. – Der er en plet på.

Frida, der godt forstod, hvad Silke og Roselil var ude på, sagde: – Selvfølgelig! Gå du bare ned, svigermor. Jeg kommer om et øjeblik.

Fru Mus tøvede et øjeblik, sukkede så og gik ned.

Nu begyndte Frida at fortælle: – Altså, jeg har hørt fra min far, som hørte det fra sin gamle tante: at dragerne i Mørkebjergene sover det meste af tiden, men en sjælden gang vågner de og spyer ild.

– Er der nogen her i Sommerlandet, der nogensinde har set en drage? Silke havde sat sig helt ud på det yderste af rosenbladet af bare spænding.

Frida nikkede ivrigt: – Ja, den ældgamle edderkop, der bor i den mørkeste del af Blomsterparken, hun har set alt!

– Er det hende, der væver det magiske spind, som fevingerne er lavet af? spurgte Roselil forsigtigt.

Igen nikkede Frida, og Roselil fortsatte: – Så ved jeg godt, hvor hun bor. Der er temmelig uhyggeligt.

– Skal vi ikke besøge hende en dag? Silke var så ivrig, at det var lige før, hun lettede.

– Nej, det skal vi ikke. Roselil rystede leende på hovedet.
– Der tager jeg ikke ind igen, medmindre det er meget nødvendigt, nej, se ...

Det røde skær flammede igen over himlen.

– Er drager meget farlige? Roselils stemme rystede lidt, da hun spurgte.

Igen nikkede Frida og gjorde stemmen helt lav: – De er de farligste dyr i verden. De er kæmpestore og så grimme, at du kan besvime bare af at se på dem. De har enorme, læderagtige vinger, der kan rejse et helt stormvejr, og de lugter så ækelt, at du ikke kan få luft, når du er i nærheden af dem. Men det aller værste er, at de brænder alt omkring sig med deres flammende, stinkende ånde.

– Men hvor ved du alt det fra, Frida?

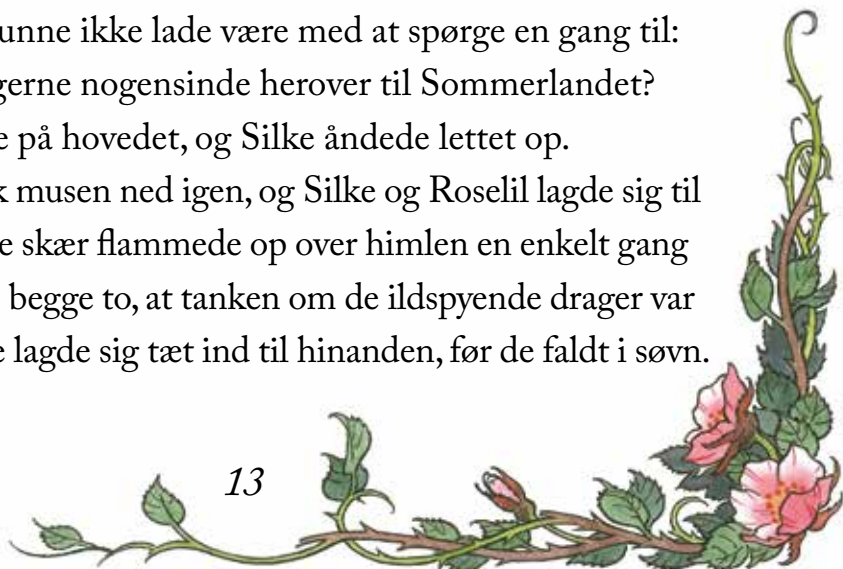
Silke så forundret på den lille mus, der foldede armene over brystet og trak på skuldrene: – Det er bare noget, jeg ved. Det ved alle da!

– Næh, sagde Roselil, – ikke jeg! Og nu vil jeg helst heller ikke vide mere. Jeg vil hellere snakke om festen. Dragerne er heldigvis ovre i Mørkebjergene, og der bliver de vel!

Men Silke kunne ikke lade være med at spørge en gang til: – Kommer dragerne nogensinde herover til Sommerlandet?

Frida rystede på hovedet, og Silke åndede lettet op.

Lidt efter gik musen ned igen, og Silke og Roselil lagde sig til at sove. Det røde skær flammede op over himlen en enkelt gang mere. De syntes begge to, at tanken om de ildspyende drager var uhyggelig, og de lagde sig tæt ind til hinanden, før de faldt i søvn.

Næste morgen, da Roselil og Silke var færdige med at åbne alle roserne, sad de og nød deres morgennektar. De snakkede ivrigt om, hvilke kjoler de ville tage på til den store fest, men blev afbrudt af en lille stemme, der kaldte på Roselil. Det var Brombæralfen, der boede i hegnet i udkanten af Den Grønne Skov. Han fløj søgende rundt over rosenbusken, og Roselil rejste sig op i blomsten, så han kunne se hende. Et øjeblik efter landede han ved siden af dem, og Silke rakte ham et lille bæger nektar.

– Velkommen, sagde Roselil. – Du er tidligt ude her til morgen.

Alfen svarede ikke i første omgang. Han hev efter vejret og så meget forskrækket ud.

– Er der noget galt? Roselil så afventende på alfen, der plejede at være glad og munter.

Brombæralfen sank et par gange, som om han skulle tage mod til sig for overhovedet at tale. Så sukkede han dybt og fik endelig munden på gлед: – Rosa Spinosissima, det er skrækkeligt, simpelthen skrækkeligt. Fedronningen sendte mig ud for at hente dig. Hun sagde, at du er den eneste, der kan hjælpe os. Det er forfærdeligt!

– Så sig dog, hvad der er sket, sagde Silke irriteret, men var samtidig lidt bange for, at Roselil igen skulle få rodet dem ind i noget farligt.

– Ja, ja, sukkede alfen igen, – det er bare så forfærdeligt. Det er næsten ikke til at sige ... der er kommet en ... drage til Sommerlandet!

Både Roselil og Silke blev forskrækkede. De tænkte begge på ildskæret, de havde set på himlen natten før.

Roselil fattede sig hurtigst. – En drage! Hvordan kan det gå til, de hører jo hjemme i Mørkebjergene.

Alfen rystede trist på hovedet. – Åbenbart ikke mere. I morges lå der en stor drage rundt om det gamle egetræ ved kilden. Den ligger lige på vores festplads. Åh, hvordan skal det nu gå med sol- og månefesten? Det er skrækkeligt! Den stinker og brøler så uhyggeligt. Hver gang den åbner munden, står der en sky af ild og røg ud af den. Alle træets blade er brændt væk, og græsset er svedet helt sort. Du bliver nødt til at komme, Rosa Spinosissima.

Det sidste sagde han så højtideligt, at Roselil ikke kunne lade være med at smile.

– Men, søde brombæralf, hvordan skulle jeg kunne gøre noget som helst ved sådan et stort væsen?

Den lille alf fik næsten tårer i øjnene. – Åh jo, de siger alle sammen, du er den eneste, der kan redde os. Kom nu med!

– Du tager ikke med, vel? Silke så bekymret på sin veninde.

Roselil tænkte sig lidt om, så sagde hun stille: – Jeg er vist nødt til det. De regner med, jeg kommer.

– Men, Roselil, du kan jo ikke gøre noget.

Silke stampede vredt i støvdragerne, så nogle af dem knækkede: – Du udsætter bare dig selv for fare.

– Kan du huske, Silke, i nat, da vi så den røde drageild på himlen? Roselil smilede sørgmodigt. – Da troede vi, dragerne var langt væk. Nu er de altså ikke langt væk mere. Vil du ikke nok tage med mig?

Silke foldede vingerne ud og cirklede et par gange rundt om rosenbusken.

– Ja ja, hvis du absolut tror, at du skal redde Sommerlandet fra den ene katastrofe efter den anden, så tager jeg da med dig, mumlede hun.

Silke begyndte at flyve ind mod festpladsen ved Kildeegen. Hun fløj hurtigt, og brombæralfen, der var træt efter flyveturen derud, opgav snart at følge med. Roselil prøvede ikke at indhente sin veninde. Det passede hende udmærket at flyve af sted i sine egne tanker, mens hun prøvede at huske på, hvad Frida havde fortalt om dragerne. Hun sukkede og rystede på hovedet. Det var skræmmende. Kunne Sommerlandets beboere overhovedet kæmpe imod så store og vilde væsener?

